

V e t r e c.

Vetrec, vetrec, daj odnesi
Tja me gori vrh neba,
Da Marijo zrem, svetnike,
In da molim tam Boga.

Daj mi vetrec, daj mi, daj mi,
Da kot angelj poletim,
Daj, da vidim tamkaj bratca
In da molim srčno z njim.

Jaz sem majhen, sem slaboten,
Nežen, tih je glasek moj,
A nebesa so tak daleč . . .
Daj, da, vetrec, grem s tehoj.

In res, vetrec je završal,
Dvignil se je vrh neba,
A od todi Stanku nesel
Te besede od Boga:

»Oj, ti paglavček, ti Stanko,
Kar tako češ priti k nam!
Nisi še nebes zaslužil
In zato ti jih ne dam.

Kedar moliš, Stanko drobni,
Moli tamkaj le lepo,
Saj če moliš še tak tiho,
Moje čuje te uho . . .«

Lucijan.

Mali telovadec.

Hitro sèm, dečaki, hej,
Vsak zdaj name pazno glej!
Najprej se vam pojasni,
Kak na glavi mož stoji.
Sèm pogledjte hitro vsi!
Zdaj se vzdignem, en, dva, tri!
Hop, počasi, kaj pa bo!
Vdaril sem se na roko,
Ko sem padel v travo znak,
Kakor je pač videl vsak.
No, zdaj vzdignem v drugo se,
Le pogledjte dobro me!
Glejte, glejte, vže stojim,

Kdor zná bolje, semkaj ž njim!
Glejte in čudite se,
Ni li čudno ali je?
Kjer je glava prej bila,
Tam zdaj nogi moji sta.
Prej v obraz vam gledal sem,
Zdaj noge le vaše zrem.
Ne prehitro, smola ta!
Z nova sem poljubil tla.
Nacek, ti poskusi zdaj,
Če hoš stal minuto vsaj.
Hitro kvísku, en, dva, tri,
Ná, že v travi mož leži!

Tatjan.

Kaj dela Bog v nebesih?

Nemški cesar Karol, s pridevkom »Debeli«, je prišel na svojem potovanju po Švici do mesta Šentgalen. Nekaj njegovih spremljevalcev je obiskalo tudi samostansko cerkev v tem mestu. V koru je ravno neki menih prav pobožno molil svoje molitve. Kar pristopi